

Meditacions: 20 de desembre

Reflexió per meditar el 20 de desembre. Els temes proposats són: l'alegria de tota vocació; trobar gràcia davant de Déu; deixar que el Senyor faci la seva obra en nosaltres.

L'ARCÀNGEL sant Gabriel ha de complir una missió delicada. Ha arribat l'hora. Déu ha posat la mirada en una donzella de Natzaret per portar a plenitud la història apassionant de la salvació dels seus fills. El missatger saluda la plena gràcia i la creació sencera conté la respiració. «Ella, es torbà en sentir aquestes paraules, i pensava per què

la saludava així» (Lc 1, 29). Moltes representacions artístiques han imaginat la nostra Mare llegint la Sagrada Escriptura quan va rebre la salutació de l'àngel; i és aquesta actitud de meditació la que probablement permet a santa Maria romandre en aquest diàleg constant amb Déu, en aquesta permanent consideració de les coses, que és la vida de pregària.

En contrast amb Maria, quantes vegades ens costa a nosaltres percebre les invitacions divines. Algunes vegades fins i tot podem pensar que Déu ens vol treure alguna cosa, que ens demana renunciar a la joia en aquesta terra per complir la seva voluntat. La realitat, però, no pot ser més diferent: Déu és qui més desitja que siguem feliços, que estiguem plens de goig, que compartim amb ell la seva alegria infinita; ha arribat fins a la creu amb aquest únic objectiu. I només la

nostra llibertat és capaç d'aturar la iniciativa. «No tingueu por de Crist! —deia Benet XVI a l'inici del seu ministeri petrí—. Ell no treu res, i ho dona tot. Qui es dona a ell, rep el cent per u. Sí, obriu, obriu de bat a bat les portes a Crist, i trobareu la veritable vida»^[1].

L'Església ens mostra a l'evangelí de la Missa avui la vocació de la nostra Mare, santa Maria, el relat de la qual s'assembla molt al de la nostra vida. Tota crida és una vocació a la joia. De fet, «la felicitat del Cel és per als qui saben ser feliços a la terra»^[2]. Quan el Senyor demana alguna cosa en realitat ens està oferint un do: és Déu qui il·lumina el nostre camí, l'omple de sentit i li dona la seva projecció més gran.

«NO TINGUIS POR, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor» (Lc 1, 30).

Aquestes paraules de l'àngel ens mostren com el Creador mira la seva criatura més bella: Maria és, d'alguna manera, el somni de Déu, el seu consol, la seva esperança. Ens costa pensar que Déu ens pot mirar d'aquesta manera. Per descomptat, sabem que el Senyor és misericordiós i que ens fa la gràcia i ens la retorna tantes vegades com calgui.

Tanmateix, que *trobi gràcia en nosaltres*, fer-lo gaudir com ho fa Maria, ens pot semblar una cosa inassolible.

No obstant això, «la mateixa formulació de les paraules de l'àngel ens fa entendre que la gràcia divina és contínua, no quelcom passatger o momentani, i per això mai no faltarà. També en el futur serem sostinguts sempre per la gràcia de Déu, sobretot en els moments de prova i foscor. La presència contínua de la gràcia

divina ens anima a abraçar amb confiança la nostra vocació, que exigeix un compromís de fidelitat que cal renovar cada dia. De fet, al camí de la vocació no li manquen creus: no només els dubtes inicials, sinó també les freqüents temptacions que es troben al llarg del camí. La sensació de no estar a l'alçada acompanya el deixeble de Crist fins al final, però ell sap que està assistit per la gràcia de Déu.

Les paraules de l'àngel es posen sobre les pors humanes, dissolent-les amb la força de la bona notícia de què són portadores. La nostra vida no és pura casualitat ni mera lluita per sobreviure, sinó que cadascú de nosaltres és una història estimada per Déu. El fet d'haver “trobat gràcia davant Déu” significa que el Creador aprecia la bellesa única del nostre ésser i té un disseny extraordinari per a la nostra vida. Ser-ne conscients no resol certament tots els

problemes i no treu les incerteses de la vida, però té el poder de transformar-la en profunditat. El que el demà ens oferirà, i que no coneixem, no és una amenaça fosca de la que hem de sobreviure, sinó que és un temps favorable que se'ns concedeix per viure el caràcter únic de la nostra vocació personal i compartir-lo amb els nostres germans i germanes a l'Església i al món»^[3].

DAVANT DE Déu troben gràcia les ànimes senzilles, les que es deixen estimar i elevar fins a la santedat més gran. No hi ha res que ompli tant un pare com veure brillar els seus fills. «Que es compleixin en mi les teves paraules». Molts anys abans que Maria pronunciés aquestes paraules, a l'hora d'establir la seva aliança amb el poble elegit, Israel es

va comprometre a complir la seva part: «Complirem tot el que el Senyor ha dit» (Ex 24, 3). Maria i Israel utilitzen el mateix verb. Israel, però, posa l'accent a la seva acció, mentre que Maria ho fa en la força de Déu. Els resultats d'una resposta i una altra salten a la vista perquè és molt diferent *fer* que *deixar fer*. Tot i que sembla que el segon és més senzill, sabem bé que sovint passa al revés. Preferim, equivocadament, tenir les coses sota el nostre control, doncs allò que escapa a la nostra vigilància i a les nostres previsions sovint ens inquieta.

L'Advent és un temps de joia, de goig, de pau. Sabem que no desapareixeran les dificultats però estem salvats quan aprenem a dir que sí a l'acció de Déu. «Maria ens convida a dir també nosaltres aquest “sí”, que de vegades resulta tan difícil (...). A l'inici pot semblar un pes gairebé insuportable, un jou que no

es pot portar; però, de fet, la voluntat de Déu no és un pes. La voluntat de Déu ens dona ales per volar molt alt, i així amb Maria també nosaltres gosem obrir a Déu la porta de la nostra vida, les portes d'aquest món, dient “sí” a la seva voluntat»^[4].

Dir que sí que és demanar a Déu que es compleixi la seva voluntat, demanar la gràcia de no ser obstacle per als seus plans, de no destorbar l'acció de l'Esperit Sant. No és fàcil obrir espai al nostre cor per a tant d'amor. El desafiament és adonar-se que «el més important no és buscar-lo, sinó deixar que sigui ell qui em busqui, qui em trobi i m'acariciï amb afecte. Aquesta és la pregunta que l'Infant ens fa amb la seva sola presència: permeto a Déu que m'estimi?»^[5]. Podem agrair a Jesús i la seva Mare beneïda el nostre camí de santedat; una vida sembrada d'una felicitat quotidiana, molt normal, però alhora divina.

[1] Benet XVI, Homilia, 24-IV-2005.

[2] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 1005.

[3] Francesc, Missatge per a la XXXIII Jornada Mundial de la Joventut, 25-III-2018.

[4] Benet XVI, Homilia, 18-XII-2005.

[5] Francesc, Homilia, 24-XII-2014.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-20-de-desembre/
\(18/12/2025\)](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-20-de-desembre/)